

har enhver Mand og Kvinde, der har fyldt det 25de Aar og altsaa er myndig, som opholder sig i Sognet og, melder sig til Valglisten. Jeg forudsætter nemlig, at den affattes i Begyndelsen af Aaret, og at kun de optages, der have de nævnte Betingelser og selv melde sig. Jeg ønsker nemlig, at de vedkommende derigennem skulle give til Kende, at de virkelig interessere sig for den Kirke, de tilhøre, saa meget, at de selv ville melde sig til Optagelse paa Valglisten. De skulle melde sig skriftlig til en Valgbestyrelse, bestaaende af Sognepræsten og første Gang, forinden man faar Menighedsraadet oprettet, af 2 Medlemmer, som han vælger, men fremtidig af 2 Mænd, som Menighedsraadet har udvalgt til at danne Valgbestyrelse sammen med Præsten. Naar de saaledes skriftlig melde sig til Optagelse paa Valglisten, og naar de klart oplyse, at de opfylde de Betingelser, der ere nævnte, og vedlægge det med en Erklæring om, at de ere døbte med den kristne Menigheds Daab og regne sig for Folkekirkens Medlemmer, skulle de optages paa Valglisten, medmindre de skulde være afviste fra Alterens Sakrament efter de Regler, man har derom, og Afvisningen ikke er omstødt af den gejstlige Øvrighed. De samme Regler gælde for Valgbarhed. Valget foretages hvert 6te Aar og foregaar i en Skole eller et andet offentligt Lokale. Valget er skriftligt og hemmeligt. Valgbestyrelsen afgør selv Klager over Valglisten og deslige. Jeg har ikke ment det rigtigt at indsætte en Overinstans i saa Henseende. Jeg tror, man trygt kan slaa sig til Ro med den offentlige Menings Kritik over mulige Misbrug. I et andet Tilfælde har jeg derimod ment det rigtigst at skabe en Appel, idet Klager over selve Valget kunne gaa til Provsten, og hvis han finder, at der har været saastore Misbrug, at der er Grund dertil, kan han anordne, at Valget skal gaa om igen. — Det næste Afsnit af Lovforslaget gaar ud paa, hvor ofte saadanne Menighedsraad skulle holde Møde, og det er saa temmelig selvfølgelig Bestemmelser, at det skal jeg ikke opholde mig videre ved her paa dette Tidspunkt. — Men i tredje Afsnit kommer der nogle Bestemmelser om Virksomheden for disse Menighedsraad. Her er jeg ikke gaaet ret vidt, jeg erkender, at der kunde tages mere med, end der her foreslaas, ind under denne Virksomhed. Det, som her foreslaas, er foruden almindelige Bestemmelser om Menighedsraadets Virksomhed til Støtte for Præstens Gerning, at Menighedsraadet ogsaa skal komme til Stede,

naar der er Syn over Kirken for at gøre Synet opmærksom paa, hvilke særlige Forbedringer og Anskaffelser der er nødvendige eller ønskelige, for at øge Kirkens Anseelse og Værdighed og Gudstjenestens Højtidelighed. Og dernæst er der Bestemmelser, der give Menighedsraadet Ret til at bestemme, hvilken af de autoriserede Salmebøger der til enhver Tid skal bruges ved Gudstjenesten, og endelig en Bestemmelse om, at hvad der indkommer i Kirkerne, i Kirkebøsserne, Fattigtavlerne, Blokkene, eller hvad man nu vil kalde det, skal lægges ind under Menighedsraadets Bestyrelse, for at det af disse og andre Midler, som det faar, kan støtte en Menigheds-Fattigpleje. I denne Henseende har vor Tid jo allerede udrettet noget, idet der i mange Menigheder er taget fat paa Uddannelse af Sygeplejersker, Oprettelse af Sygeplejeforeninger og andre Ting. Men naar man særlig lægger nogle Midler hen til Menighedsraadet til dette Brug, antager jeg, at der derudaf kan udvikles en virkelig Menigheds-Fattigpleje. Jeg tror, at, hvad man foretog sig i 1856, da man tog disse Midler fra Kirken og lagde dem over til de saakaldte fri Fattiggasser, ikke var rigtigt; jeg ønsker ikke de fri Fattiggasser ophævede, paa ingen Maade! Jeg ønsker, at de fremdeles maa bestaa, og jeg stiller slet ikke Forslag om deres Ophævelse; jeg tror, at de fri Fattiggasser paa Landet og i Købstæderne, hvor man har dem, — her i Kjøbenhavn har man dem jo ikke —, have udrettet meget godt, og fremdeles kunne udrette meget godt. Men den Indtægt, de fri Fattiggasser have, bestaar jo for en stor Del af ganske andre Midler end dem, de faa fra Kirkernes Fattigblokke. Mange Steder er det, de faa ad denne Vej, ret forsvindende; deres væsentligste Indtægter ere Bidrag fra Sognekommunerne eller Bøder eller Legatmidler eller ere Kendelser, som de faa ved Ejendommens Overdragelse og deslige. Det, de faa fra Kirkernes Fattigtavler eller Blokke er meget lidt, men det, som falder i Kirkernes Fattigtavler, falder jo rigeligst i de Menigheder, hvor der virkelig er et stærkt Menighedsliv oppe, og det er derfor ogsaa rimeligst, at de Menigheder selv faa Lov til at bruge disse Penge, de Midler, som falde i disse Blokke. Fattigtavlerne og Kirkeblokkene ere jo Rester fra den Tid, da al Fattigpleje i Landet var en Menighedssag. At man har indført, at det uden videre skal gaa bort fra Menigheden og over til en Bestyrelse, som vælges af rent verdslige Grunde, mener jeg er min-